

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 5Csp/182/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8417207217
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2020:8417207217.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v právnej veci žalobkyne: Poštová banka, a.s., Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava IČO:31 340 890, právne zastúpenej: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., IČO:50 361 368, Martinčekova 13, Bratislava, proti žalovanému: E. Q., K.. XX.XX.XXXX, B. XXX, o zaplatenie 894,59 eur s prísl. takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 756,68 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,15 % ročne od 30.3.2015 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo rozsahu 69 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdneho úradníka o jej výške.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na súd dňa 13.12.2017 domáhala na žalovanom zaplatenia dlžnej istiny úveru vo výške 894,59 eur, kapitalizovaných dlžných úrokov do 31.10.2017 v sume 184,77 eur a 710,55 eur, zmluvných úrokov vo výške 25,5 % ročne zo sumy 894,59 eur od 1.11.2017 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 5,15% ročne zo sumy 894,59 eur od 1.11.2017 do zaplatenia, poplatkov 39,51 eur, a náhrady trov konania.

2. Žalobu zástupca žalobkyne odôvodnil tvrdeniami, že dňa 21.11.2013 uzavrela žalobkyňa so žalovaným zmluvu o úvere č.1342880678 podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy o úvere sú všeobecné obchodné podmienky banky a obchodné podmienky banky pre úver. Ako dôkazy označil a spolu so žalobou predložil písomnú zmluvu o úvere č.1342880678 a dokumenty označené ako súčasť zmluvy o úvere. Na základe tejto zmluvy o úvere banka poskytla žalovanému úver vo výške 1.000 eur a žalovaný sa zmluvou zaviazal tieto peňažné prostriedky banke spolu s nákladmi úveru vrátiť v splátkach vo výške podľa zmluvy o úvere. Výška každej splátky, jej skladba a splatnosť jednotlivých splátok je zrejmá z predpisu, ktorý spolu so žalobou predložil.

3. Žalovaný svoj zmluvný záväzok splatil len čiastočne. Jednotlivé splátky a spôsob ich započítania sú uvedené v časti „Zaplatené splátky“ listiny „Aktuálny stav úveru...“ vyhotovenej z bankového informačného systému žalobkyne vedeného podľa § 40 ods. 8 a 9 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v platnom znení, ktorú taktiež predložil spolu so žalobou.

4. V zmysle obchodných podmienok pre úver ak je klient v omeškaní s platením čo i len jednej splátky, veriteľovi vzniká nárok požadovať predčasné splatenie úveru vrátane jeho príslušenstva. Žalobkyňa pred zosplatením úveru aplikovala voči žalovanému postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a

zaslala mu upozornenie pred zosplatením úveru, že jej pohľadávka voči nemu je viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti. Žalovaný nevykonal úhradu splatnej pohľadávky do 15 kalendárnych dní od doručenia upozornenia. Preto žalobkyňa listom „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ pristúpila k zosplateniu úveru. V prílohe žaloby predložil listiny „Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru,“ a „Výzva na úhradu dlžnej sumy“.

5. Žalobou si žalobkyňa uplatnila nárok na vrátenie nevrátenej istiny úveru vo výške 894,59 eur spolu so zmluvnými úrokmi vo výške 25,5% ročne a úrokmi z omeškania za obdobie od uzavretia zmluvy do vystavenia listiny „Aktuálny stav úveru...“, v sumách 184,77 eur a 710,55 eur tak, ako sú vyšpecifikované v tabuľkách v žalobe, a od vystavenia listiny „Aktuálny stav úveru...“ zmluvné úroky vo výške 25,5% ročne z nevrátenej istiny 894,59 eur a úroky z omeškania v zákonnej výške 5,15% ročne z nevrátenej istiny 894,59 eur, a tiež nárok na zaplatenie poplatkov za poskytnutie úveru, ako bol účtovaný, a poplatkov vynaložených na účely predchádzania sporu vo výške celkom 39,51 eur.

6. Uznesením zo dňa 19.6.2019 súd v rámci prípravy pojednávania podľa § 167 ods. 2 zákona č.150/2016 Z.z. Civilný sporový poriadok účinného od 1.7.2016 (ďalej len „Civilný sporový poriadok“) vyzval žalovaného na písomné vyjadrenie k žalobe a jej prílohám v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Uznesenie bolo žalovanému doručené dňa 24.6.2019. Žalovaný sa k žalobe a pripojeným listinám v stanovenej lehote nevyjadril.

7. Spor súd prejednal a rozhodol v súlade s ust. § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku bez nariadenia pojednávania. Dňa 24.1.2020 verejne vyhlásil rozsudok tak, ako je uvedené vo výroku tohto jeho písomného vyhotovenia. K dôvodom svojho rozhodnutia súd udáva:

8. Žalovaný neučinil v konaní sporným a súd na základe výsledkov dokazovania vykonaného oboznámením listín predložených žalobkyňou nepovažoval za závažnejšie spochybnené tvrdenia žalobkyne, že dňa 21.11.2013 žalovaný uzavrel so žalobkyňou zmluvu o úvere, na základe ktorej banka poskytla žalovanému peňažné prostriedky vo výške 1.000 eur, a že žalovaný sa v zmluve o úvere zaviazal vrátiť banke tieto peňažné prostriedky spolu s nákladmi úveru v splátkach.

Tieto skutočnosti vyplývajú z listiny označenej ako „zmluva o úvere dostupná pôžička“ (ďalej len „zmluva o úvere“) predloženej v spore žalobkyňou. Táto zmluva o úvere obsahuje o.i. nasledujúce údaje: „Úroková sadzba % p.a. 25,50 % p.a.“, „Celková výška nákladov 630,78 eur,“, „Počet splátok (v mesiacoch) 48“, „Výška mesačnej splátky vrátane poistného 34,00 eur“, „Poistenie Bez poistenia,“, „Dátum prvej splátky do 10.12.2013“, „Dátum ďalšej platby k 10. dňu v mesiaci“, „Dátum konečnej splatnosti úveru 10.11.2017“ „RPMN banky v % 33,00 % p.a.“, „Priemerná RPMN na trhu v % 45,84 % p.a.“.

Podľa zmluvy o úvere jej neoddeliteľnou súčasťou sú „Všeobecné obchodné podmienky“ účinné od 15.7.2013, „Obchodné podmienky pre úver dostupná pôžička dostupná pôžička - šikovná rezerva,“ účinné od 26.5.2013, a „Sadzobník poplatkov“ účinný od 1.10.2013 (ďalej len „všeobecné zmluvné podmienky“).

9. Žalovaný neučinil spornými a súd na základe výsledkov dokazovania nepovažoval za závažnejšie spochybnené ani tvrdenia žalobkyne, že žalovaný zmluvou dohodnuté splátky neplatil riadne a včas. Žalovaný nijako nespochybnil obsah žalobkyňou predloženej listiny „Aktuálny stav úveru ku dňu: 31.10.2017“, podľa ktorej mu dňa 21.11.2013 bolo poskytnutých 1.000 eur, pričom podľa položky výpisu „Zaplatené splátky“ ku dňu 31.10.2017 zaplatil celkom 7 splátok po 34,76 eur, tzn. celkom 243,32 eur . Prvú splátku vo výške 34,76 eur zaplatil dňa 6.12.2013, ďalšie splátky v dňoch 7.1.2014, 6.2.2014, 7.3.2014, 7.4.2014, 6.5.2014, a poslednú 7. splátku dňa 17.6.2014.

10. Z listiny označenej ako „Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 16.3.2015 vyplýva, že týmto listom banka žalovaného s poukazom na zmluvu o úvere a všeobecné zmluvné podmienky upozornila na podstatné porušenie zmluvy o úvere s tým, že ku dňu 16.3.2015 je pohľadávky banky zo zmluvy o úvere vo výške 342,01 eur viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti a pozostáva z omeškaných splátok v sume 306 eur a poplatkov vo výške 36,01 eur. Žalovaného vyzvala na zaplatenie dlžnej sumy do 15 dní od doručenia upozornenia. Súčasne ho upozornila, že ak nedôjde k zaplateniu pohľadávky v stanovenej lehote, podľa zmluvy o úvere je oprávnená využiť ust. § 565 Občianskeho zákonníka, vyhlásiť úver predčasne splatným a žiadať úhradu celej úverovej pohľadávky. Podľa poštového podacieho hárku predloženého žalobkyňou zo dňa 16.3.2015 uvedeného dňa bola na

poštu podaná zásielka adresovaná žalovanému na adresu označenú v žalobe, ktorá podľa aktuálneho výpisu z registra obyvateľov je aj v súčasnosti adresou trvalého pobytu žalovaného.

11. Z listiny označenej ako „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ zo dňa 30.3.2015 vyplýva, že žalobkyňa týmto listom žalovanému oznámila, že z dôvodu podstatného porušenia zmluvy o úvere jej úverová pohľadávka zo zmluvy o úvere sa k 30.3.2015 stáva predčasne splatnou. Listom žalovaného vyzvala na zaplatenie celkom sumy 1.118,87 eur, pozostávajúcej z dlžnej istiny 894,59 eur, úrokov 184,77 eur a poplatkov za upomienky 39,51 eur, do 10 kalendárnych dní od doručenia listu. Podľa poštového podacieho hárku predloženého žalobkyňou zo dňa 1.4.2015 uvedeného dňa bola na poštu podaná zásielka adresovaná žalovanému na adresu označenú v žalobe, ktorá podľa aktuálneho výpisu z registra obyvateľov je aj v súčasnosti adresou trvalého pobytu žalovaného.

12. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

13. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere, tzn. ku dňu 21.11.2013 (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

14. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Vychádzajúc z cit. ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľská zmluva nie je osobitným zmluvným typom. Môže ňou byť ktorýkoľvek zmluvný typ upravený Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom, iným právnym predpisom alebo aj zákonom neupravená, tzn. nepomenovaná zmluva, ak sú splnené požiadavky kladené na subjekty zmluvy, tzn. ak stranami zmluvy sú dodávateľ a spotrebiteľ. Spotrebiteľskou zmluvou je teda vždy založený právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ. Zmluva o úvere, ktorú ako zmluvný typ upravuje cit. ust. § 497 Obchodného zákonníka, patrí medzi absolútne obchodné vzťahy, tzn. že v zásade by sa mala vždy spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka (§ 261 Obchodného zákonníka). Nie je pritom v zásade rozhodujúci subjekt ani objekt záväzkového vzťahu, teda ani povaha účastníkov zmluvného vzťahu z hľadiska, či sú alebo nie sú podnikateľmi. Avšak v prípade, ak účastníkom takéhoto obchodného úverového vzťahu je spotrebiteľ, obchodný vzťah založený zmluvou o úvere nadobúda aj spotrebiteľský charakter. V takomto prípade vzťah má zmiešaný spotrebiteľsko - obchodný charakter, ktorý sa prejaví v tom, že sa naň budú aplikovať aj normy spotrebiteľského práva ako *lex specialis*.

17. Súd nemal závažnejšie pochybnosti o tom, že zmluva o úvere v prejednávanej veci má charakter zmluvy spotrebiteľskej, a že žalovaný má v právnom vzťahu založenom touto zmluvou o úvere postavenie spotrebiteľa. Záver, že žalovaný zmluvu o úvere uzavrel ako spotrebiteľ, teda že pri uzatváraní zmluvy o úvere nekonal v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, vyplýva jednak z označenia žalovaného v zmluve údajmi fyzickej osoby - nepodnikateľa, ako aj z obsahu zmluvy o úvere vrátane všeobecných zmluvných podmienok, podľa ktorých súčasťou zmluvy o úvere sú obchodné podmienky žalobkyne pre spotrebiteľské úvery, ako aj tvrdení žalobkyne, ktorá v samotnej žalobe poukazuje na ustanovenia spotrebiteľského práva (napr. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka).

18. Jedným z druhov spotrebiteľských zmlúv sú aj zmluvy o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľské úvery v čase uzavretia zmluvy o úvere v prejednanom spore upravoval špeciálny zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Tento zákon má vo vzťahu k Obchodnému a Občianskemu zákonníku postavenie *lex specialis*.

19. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

20. Podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

21. Podľa § 9 ods. 1 veta prvá zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu.

22. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

23. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

24. Základom právnej ochrany spotrebiteľa vo všeobecnosti je názor, podľa ktorého spotrebiteľ sa vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi vzhľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku vzájomnej kontraktácii, ocitá vo faktickom a nerovnom postavení, a to z dôvodu vyššej profesionálnej skúsenosti dodávateľa, jeho lepšej znalosti práva a lepšej dostupnosti právnych služieb, a jeho možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné rokovanie pripravený. Pri kontraktácii je využitý moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy ochrany spotrebiteľa je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je tak absolútna. V spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany tej osoby, ktorá urobila právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou prezentovaný, skutkový stav.

25. Z uvedenej právneho základu koncepcie spotrebiteľského práva vychádza aj zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý ustanovuje osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ určitým spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej zmluve o úvere posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho zo zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere zákonodarca v záujme ochrany spotrebiteľa preferuje až do takej miery, že ich neuvedenie v písomne forme sankcionuje tým, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa v takýchto prípadoch považuje za úver bez úrokov a bez poplatkov. Ide o sankciu úveru pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým vystavuje spotrebiteľa značne nerovnému postaveniu.

26. Podľa cit. ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru o.i. obsahovať aj údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch), ako aj správny údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“) a celkovej čiastke,

ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Podľa cit. ust. § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona o spotrebiteľských úveroch ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 o.i. aj písm. j) alebo ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vychádzajúc z citovaného § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch zákon teda absenciu uvedených náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere nespája s následkom neplatnosti zmluvy. Poskytuje však spotrebiteľovi ochranu v takej forme, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Preto súd v prejednávanej spore spotrebiteľský úver považoval za bezúročný a bez poplatkov. K absencii uvedených náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd ďalej udáva:

27. Vo vzťahu k údajom o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch), súd v nadväznosti na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 9.11.2016 vo veci C-42/15 (Home Credit Slovakia a.s. proti Kláre Biróovej) udáva, že tento rozsudok nie je spôsobilý zmeniť vyššie uvedený právny záver o tom, že spotrebiteľský úver v prejednávanej veci je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Keďže ide o rozpor medzi Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „smernica“) a vnútroštátnym zákonom o spotrebiteľských úveroch, je potrebné vyriešiť otázku, či smernici možno priznať priamy alebo nepriamy účinok.

Vychádzajúc z ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ v otázke priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku, spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce mu povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe jednotlivci. Preto priamy účinok smernice je v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivец domáha svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice, nie medzi jednotlivcami.

Nepriamy účinok smernice v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ znamená, že vnútroštátne súdy sú povinné vykladať vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu smernice, teda eurokonformne. Tento eurokonformný výklad však nie je absolútny. Nemôže nahradiť výslovné znenie vnútroštátneho zákona. Súd v danom prípade zastáva názor, že smernici nemožno priznať ani nepriamy účinok, nakoľko vzhľadom na výslovnú úpravu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch v čase uzavretia zmluvy o úvere by priznanie nepriameho účinku smernice znamenalo výklad *contra legem*.

28. Vo vzťahu k záverom Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 súd poukazuje na príspevok doc. JUDr. Martiny Jánošíkovej, PH.D.: „Otázne však je, ako by na tento záver mal zareagovať sudca rozhodujúci konkrétny spor. Ak totiž zistí, že neuvedenie konkrétnej náležitosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere by malo byť v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 sankcionované zánikom nároku veriteľa na úrok a poplatky, ale súčasne dospeje k záveru, že ide o náležitosť, ktorej neuvedenie v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemá vplyv na možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku, tak vlastne narazil na rozpor medzi vnútroštátnou úpravou a právom Únie. Keďže však norma práva Únie má v tomto prípade podobu smernice, vzhľadom na horizontálny právny vzťah medzi veriteľom a spotrebiteľom nemôže mať smernica priamy účinok. Zistený rozpor je teda možné vyriešiť len prostredníctvom nepriameho účinku smernice, čo znamená, pokúsiť sa o taký výklad zákona č. 129/2010 Z.z., ktorým sa rozpor odstráni. Domnievam sa však, že v tomto prípade by sudca narazil na jednu z hraníc povinností eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva, ktorou je zákaz výkladu *contra legem*. Nevie si totiž predstaviť, akou výkladovou metódou by bolo možné objasniť príkaz považovať zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov obsiahnutý v § 9 ods. 2 zákon č. 129/2010. Nešlo by už podľa môjho názoru o výklad práva, ale o sudcovskú tvorbu práva“.

29. K nepriznaniu nepriameho účinku smernice súd v nadväznosti na doterajší vývoj aplikačnej praxe súdov ďalej udáva, že v čase uzavretia zmluvy o úvere v prejednávanej spore zákonodarca v zákone o spotrebiteľských úveroch (§ 9 ods. 2 písm. k), aktuálne § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch) ustanovoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať aj: „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,“. Súd je toto názoru, že tak explicitne presné ustanovenie zákona nemožno cez prizmu eurokonformného výkladu ignorovať. Zákonodarca tiež v cit.

§ 11 zákona o spotrebiteľských úveroch jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou tejto obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu platného a účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere.

30. Na podporu tohto svojho záveru súd poukazuje aj na väčšinové stanovisko Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove, podľa ktorého: „1. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. (ďalej aj „sporné pravidlo“) obsahuje právo spotrebiteľa na uvedenie splátok istiny spotrebiteľského úveru ako aj splátok úrokov a poplatkov. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva zodpovedá taký výklad sporného pravidla, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška“, „počet“ a „termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom, a tiež k poplatkom (porov. rozsudok NS SR z 28.06.2016 sp.zn. 7Sžo/61/2015, porov. tiež pri použití historického výkladu k totožnej dikcii podľa zákona č.258/2001 Z.z. rozsudok NS SR sp.zn. 7Cdo/128/2016). Uvedené zákonné pravidlo sa deroguje s účinnosťou od 01.05.2018 novelou zákona č. 129/2010 Z.z. vykonanou zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č.483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Do nadobudnutia účinnosti uvedenej novely nie je v súlade s princípmi súkromného práva docieľať ten istý derogačný efekt súdmi tzv. eurokonformným výkladom, pretože ten by odporoval zákazu eurokonformného výkladu contra legem, odporoval by princípu právnej istoty, nebol by súladný ani s výkladom rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, keďže Súdny dvor EÚ za eurokonformnú považoval len a) amortizačnú tabuľku a po b) len vo vzťahu k istine. Sporné zákonné pravidlo pritom predpokladá oveľa širší diapazón možnosti špecifikácie splátok spotrebiteľského úveru než je amortizačná tabuľka a než je len špecifikácia istiny. Navyše, smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS predpokladá na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) údaje o splátkach, a to tak, aby transparentne bolo zrejmé, že tam nie sú uvedené poplatky, ktoré môžu byť v splátkach zahrnuté, ale do RPMN sa nezapočítavajú (čl. 19 ods. 2 smernice 2008/48/ES). Smernica taktiež výslovne predpokladá informovanie spotrebiteľov o špecifikácii splátok úrokov a poplatkov (čl. 10 ods. 1 písm. j), príloha II.,2.).

31. Ďalej súd poukazuje tiež na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.12.2018 č.k. 5Co 30/2018-128. Súd sa plne stotožňuje s argumentáciou krajského súdu odôvodňujúcou odklon od rozhodnutia NS SR zo dňa 22.2.2018 sp.zn. 3Cdo/146/2017 v otázke nepriamemu účinku smernice.

32. Do pozornosti súd dáva aj rozsudky Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co 499/2014 z 15.4.2015, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10Co 77/2013z 22.5.2014, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24CoE 313/2010 z 9.8.2011 a ďalšie. Podľa záverov prijatých súdmi v týchto rozhodnutiach majú na zreteli primárny účel právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka právneho vzťahu) § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch zodpovedá iba taký výklad tohto ustanovenia, podľa ktorého každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška“, „počet“ a „termíny“ splátok sa viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť. Teda ako k istine, tak i k úrokom, a tiež k prípadným iným poplatkom a doplnkovým službám. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky. Odchylnosť takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne je práve prejavom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa, ktorý pri rozhodovaní, či zmluvu uzavrie, by nemal byť zavádzaný nie celkom jasnými údajmi, z ktorých nemusí byť schopný vyvodit', aké bude skutočné navýšenie sumy, ktorú si požičiava, a ktorú bude veriteľovi povinný zaplatiť.

33. Súd ustanovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spočívajúce v nerozčlenení splátky na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, a neurčení jasných termínov ich splatnosti, považuje tiež za neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 4 písm. a) a o) Občianskeho zákonníka.

34. Podľa § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

35. Podľa § 53 ods. 4 písm. a) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy.

36. Podľa § 53 ods. 4 písm. o) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú aj tie ustanovenia, ktoré oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba dodávateľovi.

37. Podľa § 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon na ochranu spotrebiteľa“) obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

38. Podľa § 7 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9.

39. Podľa § 8 ods. 3 a 4 zákona o ochrane spotrebiteľa obchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú, ak opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil. Za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejmý z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

40. V prípade nečlenenia splátok úveru na splátky istiny, úrokov a jednotlivých ďalších nákladov úveru a neuvedenia jasného termínu splatnosti u každej z položiek istiny a nákladov úveru spotrebiteľ od samého počiatku síce vie, že celkovú čiastku, ktorú sa zaviazal veriteľovi zaplatiť, má plniť mesačnými splátkami v dohodnutom počte a výške. Od počiatku však nevie, koľko má hradiť na istinu a koľko a kedy má zaplatiť na tú ktorú odplatu veriteľovi, teda na úroky, jednotlivé poplatky za úver, a pod. Veriteľ pritom od začiatku má o týchto skutočnostiach vedomosť, pričom spotrebiteľovi túto informáciu neposkytne. Je to teda veriteľ, ktorý svojvoľne podľa vlastného uváženia priradzuje platby spotrebiteľa a určuje, akú časť a kedy použije na splátku istiny, akú a kedy na tú ktorú svoju odmenu (úroky, poplatky a pod). Spotrebiteľ nemá žiadnu možnosť túto činnosť veriteľa kontrolovať. Ak by si aj spotrebiteľ aktívne vyžiadal tzv. amortizačnú tabuľku, nič to nemení na skutočnosti, že priradenie splátok spotrebiteľa k istine a jednotlivým položkám nákladov úveru zaplateným do momentu vyžiadania si amortizačnej tabuľky by aj tak bolo v réžii veriteľa a spotrebiteľ by nemal žiadnu možnosť to ovplyvniť.

41. Súd zastáva názor, že spotrebiteľ musí od počiatku mať vedomosť o tom, ako veriteľ bude priradzuvať jednotlivé splátky k istine a k ostatným položkám nákladov spojených s úverom, a veriteľ musí túto skutočnosť spotrebiteľovi na začiatku oznámiť. Inak sa jedná o nekalú obchodnú praktiku v zmysle cit. § 7 ods. 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa v spojení s cit. § 7 ods. 4 a § 8 ods. 3 a 4 zákona o ochrane spotrebiteľa. Informácia o splácaní odmeny veriteľovi, teda úrokov, jednotlivých poplatkov a podobne, je pre spotrebiteľa jednou z najpodstatnejších informácií v zmluve s spotrebiteľskom úvere vôbec. Veriteľovi pritom nemôže robiť problém túto informáciu do zmluvy včleniť. Informáciu však do zmluvy zámerne nevkladá a skrýva ju. Takouto obchodnou praktikou je veriteľom spôsobovaná značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ pred uzavretím zmluvy nemá možnosť oboznámiť sa, v akej výške bude mesačne splácať istinu úveru a v akej výške platiť jednotlivé odmeny veriteľovi, a iba veriteľ určuje, aká časť bude na čo použitá. Spotrebiteľ nemá možnosť do toho akokoľvek zasiahnuť.

42. Navyše, dojednanie v predmetnej spotrebiteľskej zmluve o úvere je z pohľadu údajov o výške, termínoch a splatnosti istiny a jednotlivých položiek nákladov spojených s úverom nejasné, nezrozumiteľné a zavádzajúce, a v dôsledku tohto aj uvedený údaj o RPMN sa javí ako nesprávny.

43. Podľa § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sa rozumejú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

44. Podľa § 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, sa rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

45. Podľa údajov v zmluve o spotrebiteľskom úvere žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 1.000 eur a celková výška nákladov na úver predstavovala 630,78 eur, čo spolu činí 1.630,78 eur. Podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa žalovaný zaviazal zaplatiť žalobkyni celkom 48 mesačných splátok po 34 eur, čo predstavuje 1.632 eur. Podľa predloženého predpisu splátok žalovaný mal zaplatiť iba 45 splátok po 34 eur a 46. splátku vo výške 33,38 eur, čo predstavuje celkom 1.563,38 eur. Podľa zmluvy úver nebol poistený a nevyplýva z nej ani povinnosť žalovaného zaplatiť akékoľvek poplatky. Podľa „Aktuálneho stavu úveru ku dňu: 31.10.2017“ žalovaný však mesačne platil 34,76 eur, z čoho 0,76 eur bolo zarátavané na poplatky (vyplývajúce zrejme zo Sadzobníka) a 34 eur na istinu a úroky. Takéto zmätočné, nejasné a vzájomne si odporujúce vyjadrenie náležitosti zmluvy by i pri absencii výslovnej úpravy v zákone o spotrebiteľských úveroch spôsobovalo neplatnosť tejto časti zmluvy v zmysle všeobecných ustanovení § 37 ods.1 a § 41 Občianskeho zákonníka, keďže použitie zákona o spotrebiteľských úveroch nijako nevyklučuje aplikáciu kódexových ustanovení o vadnosti právnych úkonov (najmä § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka). Za tejto situácie je správnosť údajov o výške RPMN na predmetný úver, ako aj celková čiastka, ktorú mal žalovaný zaplatiť, len ťažko preskúmateľná.

46. V zmluve je uvedený údaj o RPMN 33,00%, čo však nezodpovedá údajom uvedeným v zmluve o úvere, a to ako výške úveru 1.000 eur pri celkových nákladoch 630,78 eur, tak ani počtu mesačných splátok 48 mesiacov a výške mesačnej splátky 34 eur. Podľa kalkulačiek na výpočet RPMN na stránke [www.openiazoch <http://www.openiazoch>.zoznam.sk](http://www.openiazoch.zoznam.sk), a [www.ekonomika.sme.sk <http://www.ekonomika.sme.sk>](http://www.ekonomika.sme.sk) (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.12.2017 sp.zn. 10Co 27/2017) tieto údaje zodpovedajú RPMN vo výške 29,97 %. Neuvedenie jasne, koľko má žalovaný zaplatiť na istinu, koľko na úroky, a koľko a na aké poplatky, neumožňuje žalovanému ako spotrebiteľovi posúdiť rozsah svojho záväzku, čo v zmysle smernice plne odôvodňuje záver o tom, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Správny údaj o RPMN je podľa preferencie zákonodarcu teda natoľko dôležitým údajom pre spotrebiteľa, že jeho neuvedenie v správnej výške v písomnej forme v zmluve sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. RPMN je jedným zo základných údajov zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý má slúžiť spotrebiteľovi pri rozhodovaní o návrhu zmluvy, pretože vyjadruje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vyjadrené ročným percentom z celkovej výšky úveru. Aby spotrebiteľ mohol vyhodnotiť výhodnosť resp. nevýhodnosť úveru v porovnaní s inými porovnateľnými úvermi na trhu, musí mať už v čase uzatvárania zmluvy presnú informáciu o výške RPMN.

47. V prejednávanej spore žalovaný nepoprel a súd vykonaným dokazovaním nepovažoval za spochybnené skutočnosti, že žalobkyňa žalovanému titulom úveru poukázala na úverový účet peňažné prostriedky vo výške 1.000 eur, a že žalovaný doposiaľ na tento úverový účet zaplatil celkom 243,32 eur. Vychádzajúc zo záveru, že úver v predmetnom spore je bezúročný a bez poplatkov, súd prijal záver, že žalovaný doposiaľ z istiny úveru žalobkyni nevrátil 756,68 eur (1.000 eur - 243,32 eur), a že žalobkyňa nemá nárok na požadované zmluvné úroky a poplatky. Žalovaného tak súd vychádzajúc z dátumu konečnej splatnosti úveru (10.11.2017) zaviazal zaplatiť žalobkyni 756,68 eur. Vo zvyšnej časti žalovanej istiny a zmluvných úrokov a poplatkov súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

48. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

49. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný

platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

50. Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v účinnom od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

51. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

52. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

53. Žalobkyňa žalobou žiadala priznať úroky z omeškania v zákonnej výške odo dňa zosplatenia úveru, tzn. od 30.5.2015. Súd na základe výsledkov dokazovania vykonaných v spore prijal záver, že žalobkyňa preukázala splnenie všetkých zákonných predpokladov pre uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Právo žalobkyne žiadať zaplatenie celej pohľadávky na zaplatenie nevrátenej istiny úveru zo zmluvy o úvere v prípade omeškania so zaplatením ktorejkoľvek čiastky splátky podľa zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po lehote jej splatnosti vyplýva zo všeobecných zmluvných podmienok, ktoré sú súčasťou zmluvy o úvere. Žalovaný nepoprel, že na uplatnenie tohto práva bol žalobkyňou upozornený listom zo dňa 16.3.2015 tak, ako vyplýva z listín predĺžených žalobkyňou. Žalovaný tiež nepoprel a vykonaným dokazovaním súd nemal vážnejšie spochybnené, že listom zo dňa 30.3.2015 žalobkyňa žalovanému uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka riadne oznámila. Podľa listinných dôkazov žalovaný v čase uplatnenia práva bol v omeškani so splatením splátky viac ako 3 mesiace, keďže poslednú úhradu poukázal dňa 17.6.2014.

54. Súd žalobkyňi preto priznal aj úroky z omeškania v zákonnej výške 5,15 % ročne z priznanej nevrátenej istiny úveru vo výške 756,68 eur, a to počnúc dňom 30.3.2015 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti žalobu aj ohľadne úrokov z omeškania ako nedôvodnú zamietol.

55. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (zásada úspechu). Strany boli v spore úspešné v pomere žalobkyňa 85,5% a žalovaný 15,5 % (894,59 eur : 756,68 eur). Preto súd po odpočítaní neúspechu žalobkyne (15,5 %) priznal žalobkyňi právo na náhradu trov v rozsahu 69 % (85,5% - 15,5 %). O výške tejto náhrady po právoplatnosti tohto rozsudku rozhodne samostatným uznesením súdny úradník.

Poučenie:

Proti výrokom I. - III. rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).